

Sygn.akt IIK 506/15

1Ds.858/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2017r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu Wydział II Karny w składzie :

Przewodniczący SSR Tulliusz Stabryn

Protokolant Małgorzata Łasecka

przy udziale Prokuratora -

po rozpoznaniu w dniach 17.02.2016r., 23.03.2016r., 10.05.2016r., 16.06.2016r. , 11.08.2016r., 04.10.2016r., 12.01.2017r., 30.03.2017r., 10.04.2017r., 18.05.2017r.,

D. J. (1)

urodz. (...) w L.

syna R. i M. zd. B.

oskarżonego o to, że :

1. w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 28 lutego 2013r. do 01 marca 2013r. w L. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z R. J. (1), po uprzednim zerwaniu klódek zabezpieczających i odgięciu drzwi wejściowych dostał się do wnętrza blaszanego garażu, z wnętrza którego dokonał zaboru celem przywłaszczenia agregatu prądotwórczego (...), dwóch przedłużaczy elektrycznych oraz kanistra metalowego 5 litrowego wraz z zawartością benzyny, o łącznej wartości 1.750 zł, na szkodę J. Ś. (1),

tj. o czyn z art. 279§1 k.k.

2. w bliżej nieustalonym okresie pomiędzy 01 listopada 2012r., a 31 marca 2014r. w R. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. J. (1), z góry powziętym zamiarem, dokonał wyrębu 6 drzew z lasu o kubaturze 3,5 metra sześciennego, o wartości 630 zł, czym działał na szkodę Nadleśnictwa Ś.,

tj. o czyn z art. 290§1 k.k. w zw z art. 12 k.k.

3. w nocy z 03 na 04 sierpnia 2013r. w L. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z R. J. (1), po uprzednim zerwaniu klódkki zabezpieczającej drzwi wejściowe dostał się do wnętrza hali, z której dokonał zaboru celem przywłaszczenia 280 metrów instalacji elektrycznej miedzianej, o wartości 10.000 zł, na szkodę B. A. (1),

tj. o czyn z art. 279§1 k.k.

4. w okresie od 01 lutego 2011r. do 18 października 2013r. w R. woj. (...) znęcał się fizycznie i psychicznie nad konkubiną M. C. (1) oraz małoletnią córką N. J. (1) w ten sposób, iż znajdując się pod wpływem alkoholu wszczywał awantury domowe, w trakcie których zadawał M. C. (1) uderzenia po całym ciele, popychał szarpał za włosy, w wyniku czego pokrzywdzona doznała licznych podbiegnięć krwawych okolicy twarzy, brzucha, kończyn górnych i dolnych, groził wymienionej pozbawieniem życia oraz pobiciem na szkodę wymienionej oraz N. J. (1), odmawiał przekazywania

pieniędzy na żywność, zaś wobec małoletniej N. J. (1) stosował przemoc polegającą na zadawaniu uderzeń w twarz, wykręcaniu rąk, a także groził pozbawieniem życia, zaś w bliżej nieustalonym dniu sierpnia 2013r. wystawiając małoletnią N. J. (1) przez okno mieszkania groził, iż ją zrzuci, przy czym kierowane groźby wzbudziły w zagrożonych uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, podczas kolejnej awantury w dniu 04 października 2013r. spowodował u N. J. (1) obrażenia ciała w postaci zasinienia na przednim i tylnej części lewego przedramienia, zasinienia na przedniej części lewego podudzia, skutkujące rozstrojem zdrowia na okres poniżej siedmiu dni,

tj. o czyn z art. 207§1 k.k.

5. w dniu 19 sierpnia 2013r. w L. woj. (...) dokonał uszkodzenia poszycia dachu budynku, w którym znajduje się (...) w ten sposób, że napełnioną bańkę z łatwopalną substancją wraz z nasączonym materiałem podpalił i rzucił na dach, co spowodowało straty w wysokości 2.049,67 zł, na szkodę M. S., J. i K. G. oraz (...) S.A.,

tj. o czyn z art. 288§1 k.k.

6. w bliżej nieustalonym dniu marca 2013r. w R. woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wyłamaniu drzwi wejściowych, dostał się do wnętrza budynku mieszkalnego, z wnętrza którego dokonał zaboru celem przywłaszczenia hydrofora nieustalonej marki, o wartości 150 zł, na szkodę A. M. (1),

tj. o czyn z art. 279§1 k.k.

I. uznaje oskarżonego D. J. (1) winnym popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt. 1 i 6 części wstępnej wyroku stanowiących występki z art. 279§1 dkk, z tym, że przyjmuje, iż czynów tych dopuścił się w ramach ciągu przestępstw określonym w art. 91 § 1 dkk i za to na podstawie art. 279§1 dkk w zw. z art. 91 § 1 dkk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

II. uznaje oskarżonego D. J. (1) winnym popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. 2 części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 290 § 1 dkk w zw. z art. 12 dkk, z tym, że przyjmuje, iż czynu tego dopuścił się w okresie od 1.11.2012 rok do 31.03.2013 roku i za to na podstawie art. 290 §1 dkk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

III. uniewinnia oskarżonego D. J. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. 3 części wstępnej wyroku,

IV. uniewinnia oskarżonego D. J. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. 4 części wstępnej wyroku,

V. uznaje oskarżonego D. J. (1) winnym popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. 5 części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 288§1 dkk, z tym, że przyjmuje, iż czynu tego dopuścił się na szkodę K. G. i J. G. i za to na podstawie art. 288 §1 dkk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

VI. na podstawie art. 85 dkk i art. 91 § 2 dkk w zw. z art. 4 § 1 kk łączy oskarżonemu D. J. (1) kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt. I, II i V wyroku i wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

VII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 dkk i art. 70 § 1 pkt 1 dkk w zw. z art. 4 § 1 kk zawiesza wobec oskarżonego D. J. (1) wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata

VIII. na podstawie art. 290 § 2 dkk w zw. z art. 4 § 1 kk zasądza od oskarżonego D. J. (1) na rzecz Nadleśnictwa Ś. nawiązkę w wysokości podwójnej wartości zagarniętego drzewa w wysokości 1.260 zł (jeden tysiąc dwieście sześćdziesiąt złotych),

IX. na podstawie art. 46§1 dkk w zw. z art. 4 § 1 kk zasądza od oskarżonego D. J. (1) na rzecz pokrzywdzonych

- J. Ś. (1) kwoty 1.750 zł (jeden tysiąc siedemset pięćdziesiąt złotych 00/100),
- A. M. (1) kwoty 150 zł (sto pięćdziesiąt złotych 00/100),

tytułem obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody w całości, płatne po uprawomocnieniu się wyroku

X. na podstawie art. 63§1 dkk w zw. z art. 4 § 1 kk zalicza oskarżonemu D. J. (1) na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 06.11.2013 roku do 09.11.2013 roku oraz od dnia 26.01.2015 roku do dnia 09.04.2015 roku

XI. na podstawie art. 624§1 kpk i art. 17 ust.1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w niniejszej sprawie i nie wymierza mu opłaty.

UZASADNIENIE

D. J. (1) pozostawał w związku konkubenckim z M. C. (1) w okresie od 2009 roku do 18 października 2013 roku. Na początku 2010 roku wspólnie wyjechali do Niemiec w poszukiwaniu pracy. Tam zamieszkali w D., gdzie D. J. (1) dostał pracę. Z uwagi na koszty utrzymania i brak pracy dla M. C. (1), która była w ciąży w połowie 2011 roku postanowili wrócić do kraju. Po powrocie zamieszkali u rodziców M. C. (1) w J.. W dniu (...) roku urodziła się ich córka N. J. (2). D. J. (1) był obecny przy porodzie. Po wyjściu ze szpitala konkubiny pomagał jej w sprawowaniu opieki nad córką. W tym czasie pracował dorywczo i łożył na ich utrzymanie. Między partnerami nie dochodziło do żadnych kłótni. M. C. (1) nie skarżyła się bliskim na swojego partnera. W bliżej nieustalonym dniu na przełomie października i listopada 2011 roku doszło do awantury między D. J. (1) a szwagrem M. C. (1), B. R., w trakcie której B. R. został pobity przez D. J. (1). W następstwie tego zdarzenia ojciec M. C. (1) nakazał wyprowadzić się D. J. (1) z jego domu. D. J. (1) wraz z konkubina i dzieckiem przeniósł się do domu swojego ojca w R.. Tam zajęli wspólnie jeden pokój. D. J. (1) nadal pracował dorywczo, zaś M. C. (1) opiekowała się córką i domem. M. C. (1) korzystała z pomocy sióstr U. G. (1) i K. C. (1), którym przy przypadkowych spotkaniach skarżyła się na trudną sytuację finansową. Te kupowały jej odzież zarówno dla dziecka jak i jej samej, pożywienie czy środki kosmetyczne. Pożyczały jej drobne kwoty. W okresie pożycia z D. J. (1) nie skarżyła się im na zachowanie partnera wobec niej czy dziecka, nie wspominała o używaniu przez niego przemocy, nadużywaniu alkoholu czy środków odurzających.

Dowód: zeznania świadka M. C. k. 363-365, 137-138 oraz z akt II K

179/14 k. 1-3, 90-91, 129, 144-145;

zeznania świadka U. G. k. 393-395, 136 oraz z akt II K 179/14

k. 14;

zeznania świadka K. C. k. 464-465, 204-205 oraz z akt II K

179/14 k. 7-9;

zeznania świadka P. C. k. 465, 137 oraz z akt II K 179/14 k.

5-6;

zeznania świadka D. J. k. 465, 139 oraz z akt II K 179/14 k.

134-135;

zeznania świadka R. J. k. 465, 139;

zeznania świadka M. J. k. 465, 139-140 oraz z akt II K 179/14

k. 156;

zeznania świadka W. C. k. 465, 167 oraz z akt II K 179/14 k.

173-174;

zeznania świadka J. C. k. 465, 167;

zeznania świadka A. D. k. 465, 205;

zeznania świadka E. M. P. k. 465, 224 oraz z akt II K

179/14 k. 18-19;

wyjaśnienia oskarżonego D. J. k. 351-352, 133-134, 135, 136,

138 oraz z akt II K 179/14 k. 16-17, 98-100, 120-121, 218-220.

W okresie od 1 listopada 2012 roku do 31 marca 2013 roku D. J. (1) wspólnie z R. J. (1) dokonał wycięcia z pobliskiego lasu sześciu drzew o łącznej kubaturze 3,5 m³ o wartości 630 złotych na Szkodę Nadleśnictwa Ś.. W głównej mierze pozyskane drewno przeznaczył na opał dla rodziny. Było to spowodowane brakiem stałej pracy i potrzebą zapewnienia rodzinie podstawowych środków do egzystencji.

Dowód: zeznania świadka M. C. k. 363-365, 137-138 oraz z akt II K

179/14 k. 1-3, 90-91, 129, 144-145;

zeznania świadka R. J. k. 353-354, 135 oraz z akt II K

179/14 k. 59-60, 225-226, 277-278;

zeznania świadka A. K. k. 465, 167 oraz z akt II K 179/14

k. 140-141;

wyjaśnienia oskarżonego D. J. k. 351-352, 133-134, 135, 136,

138 oraz z akt II K 179/14 k. 16-17, 98-100, 120-121, 218-220;

mapka sytuacyjna akta II K 179/14 k. 142.

W dniu 24 grudnia 2012 roku D. J. (1) wspólnie z M. C. (1), córka N. oraz ojcem i rodzeństwem wraz z ich rodzinami spędzał święta Bożego Narodzenia w domu ojca w R.. Miedzy D. J. (1) a M. C. (1) doszło kłótni, w której konkubina zarzuciła mu, między innymi, iż nie będzie służącą dla jego rodziny. Po kłótni płacząc zadzwoniła do siostry U. G. (1) prosząc, żeby ktoś po nią przyjechał, bo została pobita przez D. J. (3). U. G. (1) udała się do domu J.. Zastała w nim leżącą na łóżku i płaczącą siostrę, która miała zapuchniętą twarz. Nie widział u niej ani tego wieczoru ani dnia następnego zacerwieńień, czy siniaków na twarzy. M. C. (1) poza zdawkowym stwierdzeniem ze została pobita nie powiedział nic na temat samego zajścia ani jego przebiegu. U. G. (1) zabrała siostrę wraz córką N. do swojego domu w O.. Dziecko zachowywało się spokojnie. Jeszcze tego samego dnia wrócili do R. po portfel, którego M. C. (1) miała zapomnieć. W domu między nią, a D. J. (1) doszło do kolejnej wymiany zdań. Następnego dnia M. C. (1) poprosiła o odwiedzenie jej i córki do domu D. J. (1), w którym pozostała. M. C. (1) z zaistniałego zdarzenia nie posiadał żadnej dokumentacji medycznej potwierdzającej wystąpienie jakichkolwiek obrażeń na jej ciele.

Dowód: zeznania świadka M. C. k. 363-365, 137-138 oraz z akt II K

179/14 k. 1-3, 90-91, 129, 144-145;
zeznania świadka U. G. k. 393-395, 136 oraz z akt II K 179/14
k. 14;
zeznania świadka K. C. k. 464-465, 204-205 oraz z akt II K
179/14 k. 7-9;
zeznania świadka P. C. k. 465, 137 oraz z akt II K 179/14 k.
5-6;
zeznania świadka D. J. k. 465, 139 oraz z akt II K 179/14
k.134-135;
zeznania świadka R. J. k. 465, 139;
zeznania świadka M. J. k. 465, 139-140 oraz z akt II K 179/14
k. 156;
zeznania świadka W. C. k. 465, 167 oraz z akt II K 179/14 k.
173-174;
zeznania świadka J. C. k. 465, 167;
wyjaśnienia oskarżonego D. J. k. 351-352, 133-134, 135, 136,
138 oraz z akt II K 179/14 k. 16-17, 98-100, 120-121, 218-220.

Z tych samych przyczyn co przy kradzieży leśnej, w bliżej nieustalonym dniu w okresie od 28 lutego 2013 roku do 1 marca 2013 roku, w L. przy ul. (...), wspólnie i w porozumieniu z R. J. (1), po uprzednim zerwaniu klódek zabezpieczających drzwi wejściowe do blaszanego garażu, a następnie ich otworzeniu dostali się do jego wnętrza, skąd zabrali w celu przywłaszczenia agregat prądowórczy (...), dwa przedłużacze elektryczne oraz kanister metalowy 5 litrowy wraz z zawartością benzyny o łącznej wartości 1750 złotych na szkodę J. Ś. (1). Przedmioty te następnie zbyli bliżej nieustalanej osobie.

Dowód: zeznania świadka R. J. k. 353-354, 135 oraz z akt II K
179/14 k. 59-60, 225-226, 277-278;
zeznania świadka J. Ś. k. 465, 135 oraz z akt II K 179/14
k. 63-64, 76-78;
zeznania świadka A. G. k. 465, 167-168 oraz z akt II K
179/14 k. 68-69;
wyjaśnienia oskarżonego D. J. k. 351-352, 133-134, 135, 136,
138 oraz z akt II K 179/14 k. 16-17, 98-100, 120-121, 218-220;

protokół oględzin miejsca kradzieży akta sprawy II K 179/14 k.

66-67.

W nieustalonym dniu marca 2013 roku D. J. (1) w R., po wylamaniu drzwi wejściowych dostał się do wnętrza budynku mieszkalnego, z wnętrza którego dokonał zaboru hydrofora nieustalanej marki o wartości 150 złotych na szkodę A. M. (1). Skradziony hydrofor zabrał do domu, po czym skontaktował się R. J. (1), któremu proponował jego nabycie. Ten nie był jednak zainteresowany jego kupnem.

Dowód: zeznania świadka R. J. k. 353-354, 135 oraz z akt II K

179/14 k. 59-60, 225-226, 277-278;

zeznania świadka A. M. k. 465, 168-169 oraz z akt II K

179/14 k. 154.

W okresie letnim około czerwca 2013 roku, w związku z odcięciem na wniosek ojca D. J. (1) prądu w domu w R., M. C. (1) wraz z córką, przeprowadziła się do siostry U. G. (1) do O.. D. J. (1) pomieszkiwał tam sporadycznie, z uwagi na pracę jaką miał podjąć. M. C. (1) była z tego powodu niezadowolona, podejrzewała konkubenta o zdradę i gdy ten się pojawiał w domu siostry robiła mu z tego powodu wyrzuty. Na tym tle dochodziło między nimi do kłótni. D. J. (1) nie używał wobec konkubiny siły fizycznej, nie znieważał jej. Nie był agresywny również wobec dziecka. Po około trzech tygodniach D. J. (1) wspólnie z córką i konkubiną wrócił do domu w R., gdzie podłączył nielegalnie prąd.

Dowód: zeznania świadka M. C. k. 363-365, 137-138 oraz z akt II K

179/14 k. 1-3, 90-91, 129, 144-145;

zeznania świadka U. G. k. 393-395, 136 oraz z akt II K 179/14

k. 14;

wyjaśnienia oskarżonego D. J. k. 351-352, 133-134, 135, 136,

138 oraz z akt II K 179/14 k. 16-17, 98-100, 120-121, 218-220.

W nocy z 3 na 4 sierpnia 2013 roku w L., D. J. (1) miał wziąć udział wspólnie z R. J. (1) we włamaniu do hali produkcyjnej położonej w pobliżu stacji paliw (...), należącej B. A. (1). Z przedmiotowej hali skradziono instalacje elektryczną zarówno miedzianą jak i aluminiową. Nie ustalono jednak rzeczywistego metrażu skradzionej instalacji, ani jej wartości, przyjmując w bliżej nieustalony sposób, iż metraż wynosił 280 metrów, a wartość wynosiła 10000 złotych. Nie wykazano również, czy w przedmiotowej dacie doszło do włamania, czy też miało ono miejsce wcześniej, a sprawcy dostali się do wnętrza hali przez istniejącą już dziurę w drzwiach. Nie wykazano również w jaki sposób byli oni w stanie wynieść 280 m kabli, których kradzież im zarzucono. Ujawnione okoliczności nie dawały podstaw do przypisania D. J. (1) sprawstwa w zakresie czynu z art. 279 § 1 kk.

Dowód: zeznania świadka R. J. k. 353-354, 135 oraz z akt II K

179/14 k. 59-60, 225-226, 277-278;

zeznania świadka B. A. k. 354-355, 181-182 oraz z akt II K

179/14 k. 203-204;

zeznania świadka F. M. k. 355-356; 223-224;

zeznania świadka T. P. k. 362-363;

protokół oględzin k. 432-434;

nośnik z zapisem cyfrowym k. 435;

wyjaśnienia oskarżonego D. J. k. 351-352, 133-134, 135, 136,

138 oraz z akt II K 179/14 k. 16-17, 98-100, 120-121, 218-220.

W tym czasie D. J. (1) podjął pracę w (...) należącym do M. U. (1). W dniu 18 sierpnia 2013 roku D. J. (1) skontaktował się telefonicznie z R. J. (1), którego poprosił o zawiezienie z R. do L., do znajomego zamieszkującego na (...). J. nie wiozł jednak J. najkrótszą drogą na osiedle, lecz na jego prośbę pojechał ul. (...), gdzie znajdował się zakład pogrzebowy należący do M. S.. Przejeżdżając obok niego J. bacznie się mu przyglądał. Później mężczyźni udali się na parking na (...) znajdujący się przy budynku ZUS-u. Tam J. wyszedł i udał się na spotkanie ze znajomym. J. czekał na niego w aucie. Po powrocie poprosił J. o odwiezienie do domu. W drodze powrotnej zaproponował R. J. (1) „robotę” na terenie L., za którą mogli otrzymać po 1500 złotych. J. nie był tym zainteresowany, w związku z czym nie podjął tematu co to za „robota”. W R. mężczyźni się rozstali. W nocy z 18 na 19 sierpnia 2013 roku D. J. (1) udał się ponownie do L., na ul. (...), gdzie następnie przy pomocy bańki z łatwopalną substancją podpalił dach budynku należącego do K. i J. G., w którym mieścił się (...). Na skutek podpalenia K. i J. G. ponieśli szkodę w wysokości 948,42 złotych, która w całości została pokryta z ubezpieczenia w towarzystwie (...) S.A. Po kilku dniach od podpalenia D. J. (1) spotkał się z R. J. (1). W rozmowie „pochwalił się”, że podpalił konkurencyjny zakład pogrzebowy.

Dowód: zeznania świadka R. J. k. 353-354, 135 oraz z akt II K

179/14 k. 59-60, 225-226, 277-278;

zeznania świadka M. C. k. 363-365, 137-138 oraz z akt II K

179/14 k. 1-3, 90-91, 129, 144-145;

zeznania świadka J. W. k. 465, 135-136 oraz z akt II K

179/14 k. 26-27;

zeznania świadka m. S. k. 465, 138-139 oraz z akt II K

179/14 k. 29-30;

wyjaśnienia oskarżonego D. J. k. 351-352, 133-134, 135, 136,

138 oraz z akt II K 179/14 k. 16-17, 98-100, 120-121, 218-220;

protokół oględzin miejsca pożaru akta II K 179/14 k. 33-34;

opinia biegłego z zakresu pożarnictwa akta II K 179/14 k. 38-39;

protokół wizji lokalnej z udziałem R. J. akta II K 179/14

k. 105-107;

fotograficzny materiał poglądowy akta II K 179/14 k. 109-111;

pismo (...) S.A. akta II K 179/14 k. 207.

Jesienią 2013 roku między D. J. (1) a M. C. (1) doszło do konfliktu na tle rzekomej zdrady. M. C. (1) utrzymywała, iż została powiadomiona przez inne osoby o romansie konkubenta, ten jednak zaprzeczał takiemu zdarzeniu. W dniu 18 października 2013 roku M. C. (1) po awanturze z partnerem wyprowadziła się do swoich rodziców zabierając ze sobą córkę N.. Od przeprowadzki zaczęła opowiadać bliskim o zachowaniu D. J. (1) wobec niej i córki, wskazując, iż była bita, szarpana, popychana, ciągnięta za włosy, że niedostawała pieniędzy na jedzenie, że partner nadużywał alkoholu i środków odurzających, że bił dziecko i zamykał je w oddzielnym pomieszczeniu, że groził jej pozbawieniem życia, a nadto że w sierpniu 2013 roku wystawił małą córkę za okno i groził, iż ją zrzuci, zaś w dniu 4 października 2013 roku miał spowodować u córki obrażenia ciała w postaci zasinienia na przedniej i tylnej części lewego przedramienia oraz zasinienia na przedniej części lewego podudzia. „Obrażenia” te zostały stwierdzone przez lekarza dopiero w dniu 8 listopada 2013 roku. D. J. (3) nie miał w tym czasie kontaktu z dzieckiem od około trzech tygodni. Nie było również żadnych świadków takiego zachowania D. J. (1) wobec M. C. (1), nie posiadała ona też żadnej dokumentacji medycznej mogącej poświadczyć, że na skutek działania konkubenta odniosła jakiegokolwiek obrażenia. W bliżej nieustalonym dniu, po przeprowadzce konkubiny do rodziców, D. J. (1) za zgodą ojca M. C. (1) i w obecności jej brata spotkał się z córką N. w restauracji w J.. Dziecko szło na spotkanie bez obaw, było zadowolone, że zobaczyło się z ojcem. D. J. (1) przekazał córce zabawki i słodycze. M. C. (1) dowiedziawszy się od kogo pochodzą te rzeczy wyrzuciła je. Po rozstaniu z partnerem, zaczęła wysyłać do niego liczne SMS-y zawierające prośby ponownego wspólnego zamieszkania jak i liczne groźby, między innymi dotyczące „wsadzenia go do więzienia”.

Dowód: zeznania świadka M. C. k. 363-365, 137-138 oraz z akt II K

179/14 k. 1-3, 90-91, 129, 144-145;

zeznania świadka U. G. k. 393-395, 136 oraz z akt II K 179/14

k. 14;

zeznania świadka K. C. k. 464-465, 204-205 oraz z akt II K

179/14 k. 7-9;

zeznania świadka P. C. k. 465, 137 oraz z akt II K 179/14 k.

5-6;

zeznania świadka W. C. k. 465, 167 oraz z akt II K 179/14 k.

173-174;

zeznania świadka J. C. k. 465, 167;

wyjaśnienia oskarżonego D. J. k. 351-352, 133-134, 135, 136,

138 oraz z akt II K 179/14 k. 16-17, 98-100, 120-121, 218-220;

karta porady ambulatoryjnej akta II K 179/14 k. 112;

zaświadczenie lekarskie akta II K 179/14 k. 118;

opinia sądowno lekarska akta II K 179/14 k. 187;

protokół oględzin telefonu komórkowego marki (...) akta II K

179/14 k. 162-167.

D. J. (1) był uprzednio karany za czyn z art. 233 § 1 kk. Ma pozytywną opinię w miejscu pracy. Nie stwierdzono u niego uzależnienia od alkoholu czy innych środków psychoaktywnych.

Dowód: zeznania świadka M. K. k. 168;

zeznania świadka M. U. k. 169-170 oraz z akt II K

179/14 k. 59-60;

dane o karalności akta II K 179/14 k. 212;

odpis wyroku akta II K 179/14 k. 201;

opinia sądowo psychiatryczna k. 386-392;

opinia o oskarżonym k. 437.

Oskarżony D. J. (1) przyznał się tylko do popełnienia „kradzieży leśnej”. W pozostałym zakresie zaprzeczył swojemu udziałowi w zarzucanych mu czynach. W obszernych wyjaśnieniach skoncentrował się głównie na sytuacji rodzinnej i stosunkach z M. C. (1). Podkreślał przy tym, iż obciążającego go zeznania M. C. (1) są zemstą i próbą doprowadzenia do jego skazania, za rzekome nieudane pożycie. Co do stawianych mu zarzutów włamań czy zniszczenia mienia odnosił się lakonicznie zaprzeczając, iż brał w nich udział. Nie potrafił jednak wykazać dlaczego chociażby R. J. (1) potwierdzał jego udział w kilku z nich, wskazując przy tym, iż nie miał z nim żadnych konfliktów, które mogłyby spowodować chęć pomówienia jego osoby przez J.. Odnośnie wypowiedzi D. M., który wskazał, iż oskarżony chwalił mu się włamaniami na budowach mieszczących się na granicy miasta L., U. i R., wyjaśnił, iż świadek miał konflikt z jego bratem, którego pobił, co może rzutować na chęć pomówienia jego osoby. Co do zeznań świadka J. Ś. (1), który rozpoznał go jako osobę obserwującą jego budowę bezpośrednio przed włamaniem do garażu w marcu 2013 roku stwierdził tylko, iż „świadek nie mógł mnie widzieć ponieważ ja nigdy koło tej budowy nie chodziłem” (k. 135).

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego tylko częściowo zasługują na uwzględnienie. Nie budzą one wątpliwości w zakresie wycięcia drzewa w lesie i jego kradzieży oraz w obszarze dotyczącym relacji z M. C. (1) i rzekomego znęcania się nad jej osobą oraz osobą małoletniej córki. Odnośnie wspomnianej kradzieży, okoliczności te zostały potwierdzone zarówno przez R. J. (1), A. K. (2) czy M. C. (1), ale i również dowodu w postaci mapki sytuacyjnej. W tym drugim spektrum korelują one z ustaleniami poczynionym przez Sąd oraz z zebrany materiał dowodowy w postaci chociażby zeznań świadków U. G. (1), K. C. (1), P. C. (2), W. C. (2), J. C. (2), M. J. (2), R. J. (4) (brata oskarżonego) czy E. P. oraz dowodami w postaci karty porady ambulatoryjnej z dnia 8 listopada 2013 roku, zaświadczenia lekarskiego z dnia 8 listopada 2013 roku.

Sąd odmówił jednak wiary oskarżonemu w zakresie relacji dotyczących włamania do garażu J. Ś. (1), domu A. M. (1), hali produkcyjnej B. A. (1) czy zniszczenia mienia w postaci dachu budynku należącego do K. i J. G..

I tak odnośnie włamania do garażu J. Ś. (1), wskazać należy, że poza samymi zeznaniami pokrzywdzonego, który nie miał wątpliwości, iż widział D. J. (1) bezpośrednio przed dniem włamania obserwującego teren budowy, a którego rozpoznał na rozprawie, o sprawstwie oskarżonego świadczą również zeznania R. J. (1), który przyznał, iż przedmiotowego przestępstwa dokonali wspólnie, choć pierwotnie wskazywał jako sprawcę tylko D. J. (1).

W ocenie Sądu zeznania świadka J. Ś. (1) zasługują na uwzględnienie. Choć jest on bezpośrednio zainteresowany w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy, w jego relacji nie sposób doszukać się elementów konfabulacji, czy próby manipulowania faktami. Pierwotnie ograniczył się do stwierdzenia faktu włamania i zboru mienia w postaci agregatu prądotwórczego (...) wraz z dwoma przedłużaczami elektrycznymi i kanistrem 5 litowym z zawartością benzyny. Nie potrafił również wskazać sprawcy. Dopiero na rozprawie skojarzył osobę oskarżonego z widzianą bezpośrednio przed włamaniem i obserwującą teren jego budowy. Spontaniczność zeznań świadczy o prawdomówności świadka, albowiem jego wypowiedzi nie są przemyślane i bezpośrednio skalkulowane na uzyskanie korzyści z tytułu wskazania

sprawcy włamania. Podkreślić przy tym należy, iż korelują one w tym zakresie z relacją R. J. (1), potwierdzającego sprawstwo oskarżonego. W tym miejscu należy zauważyć, iż Sąd w sprawie II K 179/14 uznał R. J. (1) winnym przedmiotowego włamania i zasądził od niego na rzecz pokrzywdzonego stosowną kwotę tytułem obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody. Całokształtu zdarzenia dopełnia protokół oględzin miejsca kradzieży z włamaniem.

Bez większego znaczenia dla przedmiotowego rozstrzygnięcia są zeznania A. G. (2), który potwierdził tylko fakt włamania do garażu J. Ś. (1).

Odnośnie włamania do domu należącego do A. M. (1) i zaboru hydrofora nieustalonej marki wskazać należy, iż pokrzywdzony podał również, że na skutek przestępstwa utracił odkurzacz. Zeznania świadka w tym zakresie korelują z relacją R. J. (1), który wskazał, iż oskarżony w okresie wiosennym oferował mu zakup hydroforu i odkurzacza. Zdaniem Sądu okoliczności te pozwalają na przyjęcie sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu z art. 279 § 1 kk. Sąd dał wiarę relacji pokrzywdzonego, albowiem nie znalazł podstaw do kwestionowania jego wiarygodności. Zbieżność relacji co do okresu przestępstwa i tożsamości skradzionych przedmiotów z proponowanymi do kupna przez oskarżonego w ocenie Sądu nie pozostawiają wątpliwości co do słuszności stawianego oskarżonemu zarzutu. Również i w tym przypadku brak jest podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań R. J. (1), złożonych w postępowaniu przygotowawczym, jak i podtrzymanych przed Sądem w jego sprawie.

Rozważając zasadność zarzutu dotyczącego uszkodzenia poszycia dachu budynku należącego do K. i J. G. Sąd dysponował dowodami potwierdzającymi spalenie dachu, takimi jak protokół oględzin miejsca pożaru, opinią biegłego z zakresu pożarnictwa, protokołem wizji lokalnej z udziałem R. J. (1), fotograficznym materiałem poglądowym, decyzją o przyznaniu odszkodowania przez (...) S.A., zeznaniami świadków J. W. (2) (córci pokrzywdzonych) czy M. S.. Dowody te wprost (poza protokołem wizji lokalnej) nie wskazują jednak na sprawstwo oskarżonego. Dla uznania zasadności stawianego mu zarzutu należało przyjąć, iż zawarte w protokole wizji lokalnej z udziałem R. J. (1) stwierdzenia, iż „Jest to zakład pogrzebowy, który wskazał mi D. J. (1), jako ten, który miał podpalić ” odpowiadają jego relacji z protokołu przesłuchania podejrzanego w sprawie II K 179/14. R. J. (1) opisał tam szerzej okoliczności w jakich dowiedział się o podpaleniu przedmiotowego budynku przez D. J. (1). Ich treść podtrzymywał zarówno w prowadzonej przeciwko niemu sprawie, jaki w pierwszej sprawie przeciwko D. J. (1). Przesłuchiwany przez Sąd w toczącym się postępowaniu jako świadek, próbował nieudolnie wycofać się z zawartych tam twierdzeń. W tej części Sąd nie dał wiary zmienionym zeznaniom świadka, przyjmując, iż zostały one złożone w celu uniknięcia przez sprawcę odpowiedzialności za zarzucany mu czyn. Nie bez znaczenia dla takiego stanowiska Sądu są zeznania świadka M. C. (1), która w swoich relacjach podawała zbieżne informacje do twierdzeń R. J. (1). Jakkolwiek Sąd bardzo ostrożnie podchodził do relacji tego świadka, nie sposób odmówić mu wiarygodności w tym zakresie, albowiem jej zeznania co do tego zdarzenia korelują ze wskazanym materiałem dowodowym. Brak jest przypadkowości w jej relacji, która mogłaby wskazywać na próbę pomówienia oskarżonego i manipulowania zasłyszonymi okolicznościami.

W zakresie uszkodzenia poszycia dachu Sąd uznał również za wiarygodne zeznania świadków J. W. (2) oraz M. S.. Brak jest podstaw do kwestionowania ich wiarygodności w tym zakresie. Ich relacja jest obiektywna i sprowadza się do przekazania zaobserwowanych okoliczności.

W tym miejscu należy odnieść się również do treści sformułowanego zarzutu opisanego w akcie oskarżenia. Wskazano tam, iż D. J. (1) swoim zachowaniem spowodował szkodę w mieniu M. S., J. i K. G. oraz (...) S.A. w łącznej kwocie 2049,67 złotych. Z materiału zgromadzonego w aktach sprawy wynika, iż właścicielem budynku byli tylko i wyłącznie K. i J. G., a szkoda wyniosła 948,42 złotych (k. 207 akt sprawy II K 179/14). Okoliczności te przemawiały za modyfikacją stawianego oskarżonemu zarzutu co znalazło odzwierciedlenie w pkt V części dyspozytywnej wyroku.

Rozpoznając niniejszą sprawę nie sposób nie odnieść się i to krytycznie do zarzutu dotyczącego włamania do hali produkcyjnej należącej do B. A. (1). Bez wątplenia do samego włamania doszło. Oskarżyciel nie wykazał jednak słuszności stawianego oskarżonemu zarzutu i to w niepodważalny sposób.

Po pierwsze należy wskazać, iż nie ustalono, kto faktycznie i kiedy dokładnie, włamał się do przedmiotowej hali. Czy oskarżony był sprawcą włamania czy tylko kradzieży. Za datę włamania uznano noc z 3 na 4 sierpnia 2013 roku,

gdyż 4 sierpnia F. M. (2) stwierdził uszkodzenie drzwi wejściowych do hali, w których znajdowała się dziura zasypana śmieciami. Jak sam stwierdził halę doglądał raz na dwa tygodnie, w tamtym czasie od poprzedniej wizyty upłynął tydzień. Fakt ten nie daje podstaw do przyjęcia kategorycznej daty wskazanej przez oskarżyciela jako daty popełnienia przedmiotowego czynu.

Po drugie mimo zgłoszenia przestępstwa nie dokonano żadnych ustaleń zmierzających do ustalenia rzeczywistej szkody. Nie dokonano oględzin pomieszczeń do których dostali się sprawcy lub sprawca, nie zweryfikowano przedmiotów które uległy kradzieży w trakcie wcześniejszych włamań, nie ustalono dokładnie jakiego rodzaju instalacja została skradziona, czy aluminiowa czy miedziana i w jakim konkretnie metrażu, a obie instalacje były tam montowane. Miało to istotne znaczenie dla ustalenia chociażby wartości skradzionego mienia, a w przypadku braku możliwości przypisania sprawcy przestępstwa włamania, wartość skradzionego mienia decydowałaby o tym, czy sprawca dopuścił się kradzieży w rozumieniu przepisów kodeksu karnego czy kodeksu wykroczeń. W końcu nie ustalono, czy wskazaną w zarzucie ilość kabli, był wstanie wynieść jeden człowiek, czy dwóch i w jakim czasie byłby to skłonny zrobić, uwzględniając konieczność deinstalacji kabli, ich zwinięcie, wyniesienie i przetransportowanie.

Również zeznania świadków B. A. (1), F. M. (2) i T. P. (2) jak i uzupełniające czynności przeprowadzone przez oskarżyciela w postaci protokołu oględzin hali wraz z nośnikiem zawierającym zapis cyfrowy z ich przeprowadzenia nie wyjaśniły wskazanych wątpliwości.

Wskazane okoliczności nie dają podstawy do przypisania oskarżonemu sprawstwa w zakresie zarzucanego mu czynu niezależnie od zeznań R. J. (1) początkowo potwierdzającego udział D. J. (1) w kradzieży kabli miedzianych i aluminiowych. Co istotne, pomimo, iż R. J. (1) został skazany za przestępstwo włamania do hali B. A. (1), w swoich wyjaśnieniach podkreślał, iż hala była już otwarta. Fakt ten nie został jednak zweryfikowany w toczącym się przeciwko niemu postępowaniu.

Mając na uwadze przesłanki art. 5 § 2 kpk niedające się rozstrzygnąć wątpliwości w zakresie przedmiotowego czynu należało rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego. Legło to u podstaw uniewinnienia D. J. (1) od czynu opisanego w pkt.3 części wstępnej wyroku.

Na koniec należy odnieść się do stawianego oskarżonemu zarzutu z art. 207 § 1 kk, którego miał się dopuścić wobec M. C. (1) i małoletniej córki N. J. (1). Również i w tym przypadku brak jest niepodważalnych dowodów świadczących o sprawstwie D. J. (1).

Głównym dowodem oskarżenia są zeznania pokrzywdzonej M. C. (1). Co istotne jej relacja nie znajduje bezpośredniego odzwierciedlenia w zebranych materiale dowodowym. Zarówno brak jest bezpośrednich świadków przestępczych zachowań D. J. (1) wobec konkubiny i córki, jak i dowodów w postaci obdukcji lekarskich czy zdjęć odniesionych obrażeń.

Rozważając tą kwestię Sąd bazował głównie na relacji pokrzywdzonej i przekazanych przez nią informacji członkom rodziny.

Uwadze Sądu nie mógł umknąć fakt, iż pokrzywdzona jest osobą bezpośrednio zainteresowana w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy na niekorzyść oskarżonego i to nie tylko z powodu rzekomego znęcania się byłego partnera nad jej osobą, ale również z chęci zemsty za domniemaną zdradę. O fakcie tym, świadczy chociażby treść ujawnionych SMS-ów kierowanych przez M. C. (1) do oskarżonego po ich rozstaniu w dniu 18 października 2013 roku. Podkreślić przy tym należy, iż to po tej dacie, pokrzywdzona opowiada swoim bliskim o swoim pożyciu z D. J. (1) i dopiero wtedy ujawnia okoliczności znęcania się nad jej osobą i córką przez byłego partnera. Co istotne dopiero w dniu 8 listopada 2013 roku zgłasza się do lekarza, celem ujawnienia obrażeń jakich doznała wraz córką na skutek działania oskarżonego. W tym przypadku na uwagę zasługuje zapis w karcie porady ambulatoryjnej gdzie odnotowano, iż N. J. (2) nie miała styczności z ojcem od trzech tygodni. Mimo to matka wskazuje, iż znajdujące się na ciele córki niewielkie zasinienia były spowodowane przez ojca. W tej dacie sporządzone są również zdjęcia zasinień na ciele dziecka. Sporządzona na tej podstawie opinia przez biegłego lekarza sądowego potwierdza tylko i wyłącznie wystąpienie takich obrażeń

na ciele dziecka i wskazuje, iż przebyty uraz spowodował rozstrój zdrowia na okres poniżej dni 7 w rozumieniu przepisu art. 157 § 2 kk. Biegły wskazał również na mechanizm powstania obrażeń na ciele, opiniując, iż były one następstwem działania urazu mechanicznego zadanego narzędziem twardym, tęnym. Jakość zdjęć nie pozwoliła jednak na określenie czasookresu powstania obrażeń. Stwierdzić zatem należy, iż brak jest kategoriycznych podstaw do uznania, iż opisane obrażenia w karcie porady ambulatoryjnej były następstwem działania D. J. (1).

Przesłuchani na tę okoliczność świadkowie w osobach P. C. (2), W. C. (2), J. C. (2), M. J. (2), D. J. (4) czy R. J. (4) nie potwierdzili wersji kreowanej przez pokrzywdzoną co do znęcania się przez oskarżonego nad nią oraz córką. Warty uwagi jest stwierdzenie ojca pokrzywdzonej, który mówiąc o córce zeznał „...opowiadała moim dzieciom, córkom i innym, że była bita, ale ja w to nie wierzę. Chcę powiedzieć, że z mojej córki to jest dobre ziółko...” i dalej „Moja córka M. skłóca wszystkich” (k. 167). Przedstawione zeznanie zdają się korelować z późniejszymi zeznaniami świadków K. C. (1) i U. G. (1).

Obie początkowo (w postępowaniu przygotowawczym, jak i przed Sądem, przy pierwszym rozpoznaniu sprawy) utrzymywały, iż były świadkami znęcania się oskarżonego nad siostrą i oraz N. J. (1). Wspominały o widocznych obrażeniach na ciele M. C. (1), biciu dziecka po rękach, szarpaniu go czy zamykaniu samego w pokoju. Przesłuchane w toku niniejszej sprawy zmieniły diametralnie swoje relacje wycofując się z przekazanych twierdzeń dotyczących znęcania się oskarżonego nad siostrą ich córką. Obie wskazały, iż nie były bezpośrednimi świadkami takich zachowań wobec M. C. (1) i N. J. (1), a o zaistniałym znęcaniu miały dowiedzieć się dopiero po 18 października 2013 roku. Nadto U. G. (1) zeznała, iż oskarżony „karcił” dziecko jako coś źle zrobiło, jednak jego zachowanie było typowo wychowawcze i nie nosiło cech znęcania się nad córką. Wycofała się również z twierdzeń dotyczących obrażeń jakie miał widzieć u siostry po zdarzeniu w Wigilię 2012 roku. W tym zakresie również K. C. (1) zmieniła zeznania, w których stwierdziła, iż nie widziała siostry po tym zdarzeniu i nie widziała u niej żadnych obrażeń. Jak wskazały wierzyły siostrze i wierzyły w to co mówi, albowiem opowiadając o tych zdarzeniach płakała i według nich było to naturalne. Późniejsze zachowanie siostry, dotyczące manipulowania faktami odnośnie zdarzeń rodzinnych, kłamanie w istotnych kwestiach dla rodziny nauczyło jej spoglądać z dystansem na to co mówi i robi. M. C. (1) stała się osobą mało wiarygodną wśród najbliższych. Zarówno U. G. (1) jak i K. C. (1), podkreśliły, iż ich początkowa relacja dotycząca znęcania się D. J. (1) nad ich siostrą i siostrzenicą była oparta li tylko i wyłącznie na przekazie M. C. (1). Co istotne i warte jeszcze raz podkreślenia przekaz ten zaczął się dopiero po 18 października 2013 roku. Przez blisko czteroletni okres trwania związku z D. J. (1), nigdy nie wysyłała sygnałów do rodziny, że dzieje się coś złego i może być ofiara przemocy domowej.

W ocenie Sądu „nowe” zeznania U. G. (1) i K. C. (1) zasługują na uwzględnienie i nadanie im waloru wiarygodności. Po pierwsze wskazać należy, że same podkreśliły, iż ich pierwsze relacje były subiektywne, zabarwione niechęcią do oskarżonego z uwagi na wyrządzoną ich bliskim krzywdę, bezkrytycznym utożsamieniem się z sytuacjami o których opowiadała im siostra. Po drugie nabranie dystansu do siostry, w związku z jej zachowaniem, rzuciło nowe światło na jej wcześniejsze relacje i postawiło pod znakiem zapytania jej wiarygodność. To spowodowało, iż obie kobiety po przemyśleniu swoich dotychczasowych relacji przedstawiły przebieg inkryminowanego zachowania oskarżonego w nowym świetle, daleko odbiegającym od wykreowanego obrazu przez M. C. (1). Świadkowie głównie przedstawili własne spostrzeżenia, uzupełniając jej informacjami zaczerpniętymi od siostry z zastrzeżeniami, iż w chwili obecnej nie wierzą w tamte relacje.

Również świadek E. P. zeznała, iż nigdy nie była świadkiem negatywnego zachowania oskarżonego wobec konkubiny czy dziecka. Nigdy nie widziała żadnych obrażeń na ciele pokrzywdzonej, i jak sama twierdzi „Zresztą ubierała się wyzywająco to na pewno bym zauważyła ślady na jej ciele”.

W ocenie Sądu brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wiarygodności świadka, jest ona osobą bezstronną i całkowicie niezainteresowaną w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy na czyjkolwiek korzyść. Jej relacja koreluje nadto z wcześniejszymi ustaleniami Sądu.

Przesłuchana w charakterze świadka A. D. (2) ekspedientka ze sklepu w R., zeznała, iż oskarżony wspólnie z konkubiną robili zakupy. Co istotne razem ustalali co jest im potrzebne, a oskarżony nie zabraniał kupowania konkubinie czegokolwiek. Zdaniem Sądu brak jest podstaw do kwestionowania wiarygodności wskazanego świadka.

W tym miejscu należy odnieść się do jeszcze jednej kwestii podnoszonej przez M. C. (1) a mianowicie do uzależnienia oskarżonego od alkoholu i środków odurzających. Analizując zeznania wskazanych wyżej świadków brak jest podstaw do przyjęcia lansowanej przez nią wersji. Co prawda oskarżony mówi o sporadycznym zażywaniu środków odurzających, jednak nie o uzależnieniu od nich. Z opinii biegłych psychiatrów i psychologa wynika, iż dane zawarte w aktach sprawy i uzyskane w trakcie badania są niewystarczające do rozpoznania uzależnienia od alkoholu lub środków psychoaktywnych.

Okoliczność ta znajduje również odzwierciedlenie w relacjach przesłuchanych w charakterze świadków M. U. (1) (pracodawca oskarżonego) oraz M. K. (2). Zeznali oni, iż w okresie zatrudnienia D. J. (1) w zakładzie usług pogrzebowych nie widzieli oskarżonego pod wpływem alkoholu czy środków odurzających. Zarówno K. jak i U. wspomnieli o częstych kontrolach alkotestem przez policję w trakcie pracy. Żadna kontrola nie wykazała, iż oskarżony znajdował się pod wpływem alkoholu. Sąd nie doszukał się okoliczności mogących świadczyć o braku wiarygodności tych świadków.

Reasumując powyższe rozważania Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom świadka M. C. (1) w zakresie zanęcania się nad nią oraz ich małoletnią córką. Przedstawiona przez nią wersja jest nie tylko gołosłowna ale nosi cechy uwypuklenia zaistniałych zdarzeń, nadinterpretacji zachowań oskarżonego czy wręcz konfabulacji. Z przedstawionych zeznań U. G. (1) i K. C. (1) można wprost wysnuć wniosek, iż M. C. (1) manipulował przekazywanymi informacjami dopasowując je do własnych potrzeb i korzyści, które chciała osiągnąć.

Konkludując wskazane przemyślenia Sąd uznał, iż brak jest podstaw do przypisania D. J. (1) sprawstwa w zakresie czynu z art. 207 § 1 kk, opisanego w pkt 4 części wstępnej wyroku, co skutkowało uniewinnieniem oskarżonego od jego popełnienia.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy są zeznania świadka M. B., który nie posiadał żadnej wiedzy odnośnie stawianych oskarżonemu zarzutów.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż okoliczności sprawy i wina oskarżonego odnośnie czynów opisanych w pkt 1, 2, 5 i 6 części wstępnej wyroku nie budzą żadnych wątpliwości, a D. J. (1) swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona czynów z art. 279 § 1 kk, z art. 288 § 1 kk oraz z art. 290 § 1 kk.

Odnośnie czynów opisanych w pkt 3 i 4 części wstępnej wyroku Sąd nie znalazł podstawy do przypisania D. J. (1) sprawstwa w tym zakresie, co skutkowało uniewinnieniem oskarżonego od ich popełnienia o czym była już mowa wyżej.

Przepis art. 279 § 1kk penalizuje kwalifikowaną postać kradzieży określaną, jako kradzież z włamaniem. Polega ona na zaborze cudzej rzeczy ruchomej w celu jej przywłaszczenia, po uprzednim usunięciu zabezpieczenia w pomieszczeniu, w którym kradziona rzecz się znajduje. Tym samym D. J. (1) zrywając klódki zabezpieczające drzwi blaszanego garażu co umożliwiło ich odciążenie i wejście do jego wnętrza oraz wywarzając drzwi wejściowe do budynku mieszkalnego, do którego dostał się w ten sposób, a następnie zabierając z nich różne rzeczy niestanowiące jego własności, dopuścił się przestępstw z art. 279 § 1kk.

Biorąc pod uwagę, iż oskarżony dokonując włamań, działał w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób, zanim zapadł wyrok, co do któregośkolwiek z nich, Sąd uznał, iż zachodzi przesłanka określone w art. 91 § 1 kk skutkująca uznaniem, iż przedmiotowych czynów opisanych w pkt. 1 i 6 części wstępnej wyroku, dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw.

Nie można mieć również wątpliwości, iż umyślne zachowanie polegające na podpaleniu bańki z łatwopalną substancją i rzuceniu jej na dach budynku przy ul. (...), doprowadziło do uszkodzenia poszycia dachu tegoż budynku i wyrządzenia szkody w mieniu J. i K. G. w kwocie 948,42 złotych w rozumieniu przepisu art. 288 § 1 kk.

W końcu wycięcie 6 drzew bez zezwolenia z terenu lasu należącego do Nadleśnictwa Ś. o łącznej kubaturze 3,5 m³ i wartości 630 złotych, a następnie jego zabór stanowi przestępstwo z art. 290 § 1 kk.

Biorąc pod uwagę, iż zarzucanych przestępstw, oskarżony dopuścił się w czasie obowiązywania innej ustawy niż ta z chwili orzekania, Sąd uznał, za stosowne zgodnie z art. 4 § 1 kk, zastosować do niego ustawę obowiązującą poprzednio, jako względniejszą dla sprawy.

Wymierzając D. J. (1) na podstawie art. 279 § 1 dkk w zw. z art. 91 § 1 dkk w zw. z art. 4 § 1 kk za czyny opisane w pkt 1 i 6 części wstępnej wyroku - karę 1 roku pozbawienia wolności, na podstawie art. 290 § 1 dkk w zw. z art. 4 § 1 kk za czyn opisany w pkt 2 części wstępnej wyroku - karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 288 § 1 dkk w zw. z art. 4 § 1 kk za czyn opisany w pkt 5 części wstępnej wyroku - karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, Sąd miał na uwadze dotychczasowy charakter i sposób życia oskarżonego, jego uprzednią karalność, niewielki rozmiar wyrządzonych szkód, znaczny stopień społecznej szkodliwości zarzucanych mu czynów przejawiający się brakiem poszanowania cudzej własności i wyłącznego prawa do rozporządzania nim, częściowe wyrażenie skruchy, młody wiek sprawcy oraz trudną sytuację rodzinną - brak stałej pracy, utrzymywanie konkubiny i małego dziecka, brak pomocy od najbliższych.

W ocenie Sądu kary jednostkowe są adekwatne do stopnia zawinienia oskarżonego i czynią zadość społecznemu odczuciu sprawiedliwości.

Mając na uwadze dyspozycje art. 85 dkk i spełnienie zawartych w nim warunków, Sąd w oparciu o przepis art. 91 § 2 dkk w zw. z art. 4 § 1 kk zobligowany był do wymierzenia oskarżonemu kary łącznej. Przy jej wymiarze Sąd uwzględnił przesłanki, które legły u podstaw wymiaru kar jednostkowych, jednakże uznał, iż kara łączna 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności będzie nie tylko realnie dolegliwa, ale i wystarczająca dla uzmysłowienia sprawcy niedopuszczalności podobnego zachowania w przeszłości.

W ocenie Sądu wobec sprawcy zachodzi pozytywna prognoza jego przyszłego zachowania. Zarzucanych mu czynów dopuścił się bowiem 2013 roku, a do chwili obecnej nie był karany. Posiada aktualnie stałą pracę oraz pozytywną opinię u pracodawcy. Podkreślić przy tym należy, iż czyny, których się dopuścił miały charakter incydentalny, a sprawca zrozumiał grożące mu konsekwencje za zachowanie sprzeczne z prawem co powstrzymało go od ponownego wejścia w konflikt z prawem. Tym samym w oparciu o przepis art. 69 § 1 i 2 dkk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 dkk w zw. z art. 4 § 1 kk Sąd warunkowo zawiesił wykonania kary łącznej na okres próby wynoszący 2 lata. Okres ten winien wzmóc w oskarżonym przeświadczenie o nieuchronności grożącej mu kary w przypadku naruszenie porządku prawnego, a nadto o nieopłacalności podobnego zachowania w przyszłości.

Mając na uwadze przepis art. 290 § 2 dkk w zw. z art. 4 § 1 kk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego Nadleśnictwa Ś. nawiązkę w wysokości podwójnej wartości wyciętego drzewa w łącznej wysokości 1260 złotych.

Stosownie do art. 46 § 1 kk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych stosowne kwoty tytułem naprawienia wyrządzonej szkody w całości. I tak na rzecz J. Ś. (1) zasądzono kwotę 1750 złotych, zaś na rzecz A. M. (1) kwotę 150 złotych.

Na podstawie art. 63 § 1 dkk w zw. z art. 4 § 1 kk Sąd zobligowany był do zaliczenia oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności rzeczywistego okresu pozbawienia wolności w niniejszej sprawie w okresie od 06 listopada 2013 roku 09 listopada 2013 roku oraz od 26 stycznia 2015 roku do 9 kwietnia 2015 roku

Uwzględniając sytuację materialną i rodzinną oskarżonego Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwolnił D. J. (1) od ponoszenia kosztów w niniejszej sprawie i nie wymierzył mu opłat uznając, iż poniesienie ich, były dla niego zbyt uciążliwe.